

Viesmīlības uzņēmēji protestē

Pērnā gada novembrī Lauku tūrisma asociācija apkopojā tūrisma uzņēmēju prasības, lai vērstos Latvijas Pašvaldību savienībā, aicinot uz konstruktīvu dialogu par pašvaldību patvaļu un negodīgu konkurenci. Tāpat uzņēmēji aicinājuši uz dialogu Vides un reģionālās attīstības ministriju, bet, ja problēma – negodīga konkurence – netiks risināta, asociācija vērsīsies Eiropas Komisijā.

Problēmas pamatā ir pašvaldību iesaistīšanās uzņēmējdarbībā, sniedzot subsidētus pakalpojumus un kropļojot tirgu. Uzņēmēji uzskata, ka pašvaldības uzdevums nav un nedrīkst būt uzņēmējdarbība. Tā vietā būtu jānodrošina sakārtota infrastruktūra, piemēram, jāsakārto ceļi, meliorācijas sistēmas, elektroapgāde, ar vienu vārdu sakot, jārada labvēlīgi apstākļi uzņēmējdarbības videi un jāsadarbojas ar viesmīlības nozares pārstāvjiem privātā - publiskā partnerībā. Tāpat

uzņēmēji norāda, ka pašvaldības nereti par Eiropas Savienības fondu līdzekļiem būvē vai atjauno un pēc tam arī apsaimnieko viesnīcas, muižas, aprīko virtuves un sniedz ēdināšanas pakalpojumus, iepērk aprīkojumu, ko pašas arī irē, izremontē zāles un tās iznomā pašākumiem.

Cena ir viens no faktoriem, kam uzņēmēji vēlas pievērst uzmanību, sakot, ka pašvaldībai piederošs uzņēmums piedāvā zemāku cenu, nekā to var atļauties privāts uzņēmums. Viesmīlībā strādājošie uzņēmēji min piemērus - sākot no darbaspēka atalgojuma, beidzot ar apkārtnes uzturēšanu kā-

UZZIŅAI

Jau otro gadu konkurences dēļ milst konfliktsituācija starp pašvaldībām un vies-

mīlības nozares uzņēmējiem Latvijas reģionos, ziņo profesionālās Lauku tūrisma asociācijas "Lauku ceļotājs" prezidente Asnāte Ziemele.

tībā. Uzņēmējam tas jānopelna pašam, kamēr pašvaldība daļu izmaksu sedz no budžeta, par ko patiesībā maksā nodokļu maksātāji.

"Tā ir mūsu, nodokļu maksātāju, nauda, kas būtu saprātīgi jāizlieto, taču par to tiek apmaksāti izklaides pasākumi, koncerti, regulāras balles ar viesmāksliniekiem kultūras centros pie galdiņiem bez maksas vai par simbolisku samaksu. Šur tur tiek subsidēti it kā lētie pašvaldību sniegtie naktsmītņi, ēdināšanas un citi pakalpojumi, kas nereti dublē esošus privātu uz-

ņēmēju pakalpojumus," pārstāvo uzņēmēju intereses, min A. Ziemele.

Arī sabiedrība nereti priecājas, ka pakalpojums ir aizsniedzams un lētāks, nesaprotot, ka paši pie maksā par šo pakalpojumu no savas kabatas uz veselības aprūpes, izglītības vai citas sociālās nodrošinātības rēķina, uzskata asociācija. □

Vajadzīgi vienlīdzīgi, godīgi konkurences apstākļi

Iedziļinoties situācijā, savu viedokli sniegusi arī Konkurences padome, kas saka, ka Valsts pārvaldes iekārtas likums paredz - publiskas personas, šajā gadījumā valsts un pašvaldības, drīkst iesaistīties uzņēmējdarbībā, bet tikai atsevišķos gadījumos.

Proti, ja nav privāto uzņēmumu, kas varētu nodrošināt konkrētos pakalpojumus, un citādā veidā nav iespējams efektīvi novērst tirgus nepilnību, kā arī ja nepieciešams radīt preces vai pakalpojumus vai pārvaldīt īpašumus, kas ir stratēģiski svarīgi valsts vai pašvaldības administratīvās teritorijas attīstībai vai valsts drošībai.

Konkurences padome novēro, ka diemžēl praksē publiskas personas aizvien biežāk pārkāpj šos izņēmuma gadījumus un nepamatoti izvēlas iesaistīties uzņēmējdarbībā. Iemesli tam dažādi: nepietiekams konkurences situācijas izvērtējums, kas šādos gadījumos ir obligāts; vēlme attīstīt darbību, balstoties uz biznesa principiem; dažkārt arī neuzticēšanās privātajiem uzņēmējiem.

"Ja publiskas personas lemj nepamatoti iesaistīties biznesā, tām ir iespēja izmantot administratīvo varu un pieejamos budžeta līdzekļus, tādējādi savām kapitālsabiedrībām radot privilēģijas, kas savukārt nav pieejamas privātajiem uzņēmējiem. Privātie uzņēmēji nespēj piedalīties vienlīdzīgas konkurences cīņā, un ilgtermiņā tiem var zust motivācija attīstīt savu darbību. Faktiski – privātie uzņēmēji tiek izspiesti no tirgus. Tādējādi Latvija pēc būtības virzās prom no brīvā tirgus ekonomikas, kur ikvienai personai ir iespējas piedāvāt savus pakalpojumus, saglabājot plānveida ekonomikas principus. Ilgtermiņā tas atstātu negatīvu iespaidu uz patērētājiem, jo šādos apstākļos iedzīvotājiem ne tikai pakalpojumi kļūtu vienveidīgāki un skaita ziņā ierobežotāki, bet arī dārgā-

ki," laikrakstam paskaidroja Konkurences padomes Komunikācijas nodaļas vadītāja Paula Vilsone.

To, ka publisku personu radīti konkurences kropļojumi ir viena no aktuālajām Latvijas problēmām, esot apliecinājies Konkurences padomes pērn veiktais sabiedriskās domas pētījums, bet par publisku personu konkurences kropļošanu iestāde pērn saņēmusi vairāk nekā 60 iesniegumus.

Šī problēma esot sena. Jau samērā ilgi tiek runāts par Konkurences padomes pilnvaru stiprināšanu, lai sniegtu iestādei plašākas un efektīvākas iespējas kropļojumu novērst. Pašlaik Saeimā tiek skatīti grozījumi Konkurences likumā, lai šādas pilnvaras nodrošinātu. Jaunās Saeimas deputāti, komisijas līmenī runājot par šo problēmu, uzstāj uz nepieciešamību nodrošināt augstāku normatīvo prasību ievērošanas uzraudzību un ieviest efektīvus mehānismus šī principa pārkāpēju disciplinēšanā.

Jau tagad no vairākām Latvijas pašvaldībām ir asa reakcija, tās apelē pie Pašvaldību likuma, kurā minēts, ka "ir jāpilda ar likumu noteiktās funkcijas, jāsniedz pakalpojumi, kuri ir nepieciešami sabiedrības interesēm un vajadzībām", tā cenšoties atspēkot banketu rīkošanu, saviesīgu pasākumu un kultūras dzīves aktīvas norises tām piederošajos īpašumos, piemēram, kultūras centros, par

ES fondu līdzekļiem atjaunotās muižās un līdzīgās vietās.

Konkurences padome bilst, ka pašvaldību uzdevums ir pildīt tām uzticētās autonomās funkcijas, piemēram, nodrošināt sabiedrisko transportu, ūdenssaimniecības infrastruktūru, atkritumu apsaimniekošanu, rūpēties par kultūru, sekmēt tradicionālo kultūras vērtību saglabāšanu un tautas jaunrades attīstību. Tāpat pašvaldībām ir pienākums saimnieciski rīkoties ar tām piederošiem resursiem, tajā skaitā arī telpām, un nodrošināt to efektīvu izlietošanu. "Taču jāņem vērā, ka konkurences apstākļi atšķiras dažādās Latvijas teritorijās, tāpēc ir svarīgi katru situāciju vērtēt atsevišķi. Vispārinot un pieņemot, ka tirgū ir veselīga konkurence, varam runāt par iespēju pašvaldībām piedāvāt irēt tai piederošas platības arī dažādu privātu pasākumu rīkošanai, tādējādi nodrošinot efektīvu resursu izmantošanu. Tajā pašā laikā nebūtu atbalstāms, ka pašvaldības piedāvātu arī pasākumu organizēšanas pakalpojumus," saka P. Vilsone.

Šādā gadījumā saskata riskus, ka pašvaldību piedāvāto pakalpojumu cena var neatbilst tirgus situācijai, jo netiek ņemtas vērā visas izmaksas, kā rezultātā var būt noteikta zemāka cena, nekā to var piedāvāt privātie uzņēmumi. P. Vilsone turpina: "Piemēroto telpu gadījumā tā ir publisku personu privilēģija, jo, kamēr privātie uzņēmēji rēķinās ar ieguldījumiem savu telpu uzturēšanā un piedāvā konkurētspējīgu cenu lai izdevumos atpelnītu, pašvaldībām telpu īrēšana ir tikai blakus pakalpojums. Tā kā telpas tiek uzturētas no budžeta līdzekļiem, pašvaldības nedomā par ieguldīto līdzekļu atpelnīšanu un attiecīgi īres maksu var noteikt zemāku nekā tirgus apstākļos. Lai arī patērētājiem šāds piedāvājums varētu šķist pievilcīgs, vērtējot no konkurences viedokļa, tam ir negatīvas sekas. Nespējot atpelnīt ieguldītos līdzekļus, privātie uzņēmēji var būt spiesti pārtraukt savu darbību."

Pašvaldību vadītāji gan uzskata, ka kultūras centra nodošana privātā apsaimniekotāja rokās būtu absurds, jo tādējādi kultūras dzīve lauku reģionos izsīks pavisam. Konkurences padomes pār-

stāve min, ka, protams, nav iespējams vispārināt, vai kāds risinājums konkrētā situācijā būtu atbilstošāks vai nepieņemamāks, jo apstākļi katrā situācijā var būt atšķirīgi: "Ir vērojama publisku personu neuzticēšanās privātajiem uzņēmējiem, un tā nav uzskatāma par pamatotu. Zināmā mērā tas var būt saistāms ar vēsturiski pārmantoto postsovietisko domāšanu – tikai valsts un pašvaldība var nodrošināt labu un kvalitatīvu pakalpojumu. Tajā pašā laikā brīvā tirgus apstākļos, kādos mēs patlaban dzīvojam, attīstība, inovācijas, daudzveidība gan piedāvājumā, gan kvalitātē var rasties tikai veselīgas konkurences apstākļos, kad darbojas liels skaits uzņēmumu. Tāpat šāda neuzticēšanās starp publisko un privāto sektoru var rasties nepietiekamas vai neskaidras komunikācijas dēļ. Piemēram, pašvaldība privātam uzņēmumam uztic apsaimniekot konkrētu objektu, taču šī darbība neatbilst otras puses gaidām, jo, iespējams, pienākumi nav pietiekami precīzi atrunāti līgumā. Ja rodas sarežģījumi, aicinām gan iesaistītos uzņēmējus, gan publiskās personas savstarpēji aktīvi komunicēt, lai

panāktu abpusēji izdevīgu risinājumu. Pašvaldības var censties pēc iespējas vairāk piesaistīt komersantus, tādējādi arī atbalstot privātās iniciatīvas veidošanos, kas Latvijā ir nepietiekama."

Šur tur pašvaldības jau piktojas un saka, ka "Lauku ceļotāja" aktualizētais jautājums par negodīgo konkurenci esot atsevišķu uzņēmēju lobījs, kuri vēlas panākt monopola stāvokli pagastos vai novados, taču Konkurences padomes pārstāve uzsver, ka brīvā tirgus apstākļos uzņēmējiem jābūt iespējai izvēlēties, kur un kā attīstīt savu darbību. "Arī tirgus pēc būtības pats regulē uzņēmēju attīstību – vai tirgus dalībniekam ir rentabli konkrētajā teritorijā darboties, attīstīties un sniegt noteiktus pakalpojumus, vai ne. Arī paši uzņēmēji jau saprot, ka pārmērīgi augstu cenu noteikšana ilgtermiņā veiksmi nenesīs. Bū-tiskākais, lai šiem uzņēmējiem darbības attīstīšanai ir pieejami vienlīdzīgi, godīgi un nediskriminējoši apstākļi gan no citu tirgus dalībnieku, gan no pašvaldību puses," bilst Komunikācijas nodaļas vadītāja. □

FAKTI

Cik un kādas

■ Latvijas Lauku tūrisma asociācija (LLTA) "Lauku ceļotājs" ir nevalstiska organizācija, kas dibināta 1993. gadā un apvieno aptuveni 330 biedrus.

■ LLTA "Lauku ceļotājs" ir biedri Latvijas Tūrisma konsultatīvajā padomē, Lauksaimnieku organi-

zācijas sadarbības padomē, Latvijas Tirdzniecības un rūpniecības kamerā, Latvijas Tūristu aģentu asociācijā "Alta", Vides konsultatīvajā padomē, Eiropas Lauku tūrisma federācijā "EuroGites", Eiropas eko-agro tūrisma apvienībā "ECEAT", Eiropas Zemju īpašnieku organizācijā "ELO", Eiropas Vides kvalitātes zīmju apvienībā "VISIT".

Lappusi sagatavojusi **MONIKA SPROĢE**

Publikācijas sagatavotas ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā "Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma" atbalstīts projekts nr. Nr.2/MEDIA/18/013

Valsts reģionālās attīstības aģentūra

IEVADS

Jau minējām, ka Latvijā viesmīlības nozarē strādājošie uzņēmēji negodīgas konkurences dēļ vēlas panākt, lai pašvaldības stingri ievēro likumā noteiktās normas un nenodarbojas ar uzņēmējdarbību viesmīlības lauciņā, ko labi pārvalda privātie. Taču, sazinoties ar asociāciju "Lauku ceļotājs", noskaidrojām, ka vēsturiskajā Cēsu rajonā neviens par pašvaldību darbību nav sūdzējies. Tieši pretēji - varam runāt par veiksmīgu sadarbību un pašvaldību atbalstu, ko tās sniedz viesmīlības uzņēmumiem.

Pie sarunu galda aicinājām Līgatnes novada domes priekšsēdētāju AINĀRU ŠTEINU, Līgatnes novada uzņēmēju, "Springšļu dzirnavu" vadītāju VIVIĀNU ZIPU, kā arī Amatas novada pašvaldības Sabiedrisko attiecību nodaļas vadītāju EVU STALTMANI un Amatas novada viesu nama - kompleksa "Laimes ligzda" īpašnieci GUNTU ROZENBERGU.

Kā vērtējat radušos situāciju? Ir pamats uzņēmēju satraukumam?

V. Zīpa: -Tā ir Latvijas mēroga problēma. Ja runājam par Līgatnes novadu, kurā strādā arī "Springšļu dzirnavas", jau trešo gadu un ļoti veiksmīgi, tad jāsaka, ka konkurenci neizjūtam ne no pašvaldības, ne uzņēmējiem, kas piedāvā līdzvērtīgu pakalpojumu. Nevaram runāt par saasinātu situāciju. Iedziļinoties pašvaldības dokumentos, secināju, ka Līgatnes novada pašvaldība arī nesniedz šādus pakalpojumus. Šajā kontekstā varētu runāt tikai par Līgatnes rehabilitācijas centru, pašvaldības kapitālsabiedrību, kas iznomā telpas privātiem pasākumiem, taču aktualizētais jautājums par it kā negodīgu konkurenci attiecināms uz pašvaldībām, nevis pašvaldību kapitālsabiedrībām.

A.Šteins: -Ieklausoties "Lauku ceļotāju" argumentācijā, jāsecina, ka tiem, kuri aktualizējuši šo jautājumu, nav priekšstata, kas īsti ir pašvaldība un kādas ir tās funkcijas. Runājot par kultūras pasākumiem, kurus rīko pašvaldības, sāksim ar to, ka tā ir vietējās kopienas nodokļu maksātāju nauda. Vietējie nodokļu maksātāji kopīgi lemj, kā to izmantot, nevajag iedomāties, ka pašvaldība ir tikai domes priekšsēdētājs. Pašvaldība ir visa vietējā sabiedrība.

Gan Likums par pašvaldībām, gan Eiropas Vietējo pašvaldību harta ļoti precīzi definē pašvaldību autonomiju šajā jomā. Tā kā par šādu segmentu, kas ir izklaidē vai kultūras pasākumi, amatiermākslas uzturēšana, diskutēt, manuprāt, ir bezjēdzīgi.

Par maksas pakalpojumiem, ko sniedz pašvaldība. Jāsaka, ka uzņēmēji vienmēr rēķina ekonomisko izdevīgumu, turpretī pašvaldībai, lai pieņemtu lēmumu par maksas pakalpojuma sniegšanu, detalizētām naudas līdzekļu izlietojuma pamatojumam jābūt obligātam. Tāpēc runāt par šķēršdotācijām, šķērsubsidijām Līgatnes pašvaldības gadījumā nevar. Kas attiecas uz pašvaldības kapitālsabiedrībām - atkal šķēršdotācijas ir aizliegtas, pašvaldība kapitālsabiedrībām nekādas dotācijas nesniedz, izņēmums ir pašvaldības autonomās funkcijas, pamatojoties uz deleģējuma līgumu, kas

jāsaskaņo Vides un reģionālās attīstības ministrijā, tad pašvaldība var dotēt tās autonomās funkcijas - piemēram, sabiedrisko transportu.

Jebkura pašvaldības kapitālsabiedrība strādā sava budžeta ietvaros, turklāt, piemērot pārmetumu, ka pašvaldības par Eiropas Savienības struktūrfondu līdzekļiem izremontē telpas un tās izīrē - jāsaka, tā ir neliela maldināšana, jo privātam sektoram fondu pieejamība ir daudz plašāka nekā pašvaldību kapitālsabiedrībām, par pašvaldībām nemaz nerunājot, mums, mazajām pašvaldībām, struktūrfondi faktiski vispār nav pieejami, esmu pārliecināts, ka, varbūt ar kādu izņēmumu, nevienas pašvaldības mērķis nav mesties uzņēmējdarbībā.

G. Rozenberga: -Piekrītu teiktajam, domāju, šajā jautājumā drīzāk jārunā par riskiem. Ja uzņēmējs rīko pasākumu, bet nesnāc tik apmeklētāju, cik cerēts, slikti. Pasākums "aiziet" lielos mīnusos. Turpretī, ja šo pašu pasākumu rīkotu pašvaldība un atnāktu pieci cilvēki, varētu teikt - nu, neizdevās! Bet...es esmu uzņēmēja, un man ar šādu risku jāērķinās. Ja uzņēmējs nav gatavs uzņemties risku, tad kas viņš par uzņēmēju! Es savā darbībā nejutu pašvaldības konkurenci. Man bijusi sadarbība gan ar Līgatnes, gan Amatas pašvaldību, tā bijusi ļoti laba.

E.Staltmane: -Jebkura pašvaldība ir ieinteresēta vietējās uzņēmējdarbības attīstībā. Amatas novads ir plašs, bet ļoti izkaisīts, redzam, ka uzņēmējdarbība attālākās vietās nemaz tā īsti neveidojas, piemēram, Skujenē, Zaubē, bet pašvaldība mēģina iedvesmot, motivēt. Pozitīvs piemērs ir Zaubes kulinārais festivāls, tas ir novada pašvaldības iniciēts pasākums, taču veidots uz vietējo iedzīvotāju aizsākta pasākuma pamatiem. Pasākumu rīkojam, lai rosinātu vietējo sabiedrību, parādītu, ka šī vieta nav pamesta. Maksimāli piesaistījām vietējos uzņēmējus, brīvprātīgos un entuziastus. Pateicoties šai darbībai, redzam, ka tūrisma pakalpojumu klāsts paplašinājies, cilvēki attīsta uzņēmējdarbību. Pašvaldība ar pasākumiem nekad nepelna, bet tos atbalsta, ja redz, ka tas dos impulsu vietējiem iedzīvotājiem.

-Kā ar pašvaldībai piederošām telpām un to nomu privātiem pasākumiem, vai tas pieļaujams?

E.Staltmane: -Bet kur lai cilvēks nelielos pagastos rīko, piemēram, bērnu mielastu, ja citu iespēju nav kā vien tā pati skolas ēdamzāle vai kultūras nama zāle?

A.Šteins: -Un alternatīvu arī nebūs, tāpēc šai valstij, sākot no Konkurences padomes, jāsaprot, kas ir tirgus cena. Normālā ekonomiskā vidē tirgus cena ir tā, ko sabiedrība gatava maksāt. Ja sabiedrība gatava maksāt par biļeti pasākumam trīs eiro, tad vai nu kāds izmaksu starpību dotēs, vai koncerta nebūs. Pašvaldības rī-

Katrā pagastā un novadā situācija citāda

kots pasākums pēc definīcijas nekad nevar atpelnīties, privātais neieguldīs tur, kur nevar atpelnīt. Ja nebūs dotācijas vai neiesaistīsies sponsori, nekā nebūs. Bet, piemēram, koncerts, balle ar vai bez groziņiem pirmām kārtām ir paredzēts mūsu kopienai, mēs kā kopiena caur nodokļiem samaksājam, lai šo kultūras dzīvi uzturētu. Nekad nevar nogriezt kā ar nazi - te pašvaldība, tur uzņēmējs. Jārod sadarbība, no kuras nākotnē kaut kas varētu izveidoties.

V. Zīpa: -Ja pašvaldība rīko lielākus pasākumus, festivālus, visi, ieskaitot uzņēmējus, no tā tikai iegūst. Bet ir ļoti trausla robeža. Rodas jautājums, vai bēres, kāzas un citi privātie pasākumi jā-rīko pašvaldībai piederošās telpās? Uzskatu, ka pilnīgi noteikti nē!

G. Rozenberga: -Viviāna, mēs esam divas uzņēmējas, Skujenē taisām vaļā telpas, kur rīkot šāda veida pasākumus. Tu ņemsi telpas? Es nē. Neredzu, ka mans mazais bizness tur izdzīvos. Man tās telpas jāuztur gan ziemā, gan vasarā, jāliek reklāma, jāmaksā nodokļi, jātīra sniegs.

V. Zīpa: -Un te parādās problēmsituācija, jo cena, ko var piedāvāt uzņēmējs, nebūs tāda, kādu piedāvā pašvaldība.

A.Šteins: -Ja uzņēmējam šī telpa stāv dīkā, tad viņam tas nes zaudējumus, ja pašvaldībai šī telpa stāv dīkā - arī nes zaudējumus. Tātad, ja pašvaldība negūst papildu ieņēmumus ar zāles izīrēšanu par ekonomiski pamatotu cenu, tad mums vairs nepietiks līdzekļu uzturēt, piemēram, deju kolektīvu. Arī pašvaldības budžetā ir ieņēmumu un izdevumu sadaļa. Nesaprotu, kāpēc "Lauku ceļotājs" tik ļoti baidās no godīgas konkurences. Man ir sajūta, ka pašlaik tiek kaut kas lobēts. Konkurencei ir jābūt. Vai pašvaldībai jāiesaistās uzņēmējdarbībā? Jo mazāk, jo labāk. Taču arī pašvaldībai ar tiem resursiem, kas tai pieder, jāstrādā saimnieciski, kā likums to nosaka.

-Izskanējis viedoklis, ka pašvaldībām tai piederošie kultūras centri būtu jānodod trešajām personām, kas kā ārpusvaldības nodrošina kultūras dzīvi pagastā. Tās apsaimniekotu ēku un rūpētos par piesātinātu kultūras dzīvi.

A.Šteins: -Ak, lūdzu! Ņemiet, dariet - mēs tikai priecāsimies! Bet neredzu nevienu privāto, kas spētu to izdarīt. Kultūras centra uzturēšana Līgatnē izmaksā 400 000 eiro gadā.

E. Staltmane: -Es arī neredzu uzņēmēju, kurš to varētu uzņemties. Varbūt lielpilsētās ir cita situācija, bet ne laukos.

A.Šteins: -Tagad man pilnīgi skaidrs, ka kādam nav absolūti nekādas sajēgas par lielumiem, skaitļiem un pašvaldības funkcijām. Man bijusi diskusija par to, esmu bijis iedzīts sprukās, jo cil-

vēks vaicāja - kāpēc tu prasi maksu par zāles īri, ja mēs jau caur nodokļiem vienreiz esam to samaksājuši? Mums kā novada nodokļu maksātājiem pēc būtības telpas pienākas bez maksas. Tad aizdomājos, ka tik tiešām tā arī ir. Runājot par ballēm ar viesmāksliniekiem. Man patika tas termins - daļu samaksā pašvaldība, daļu cilvēks, kas nopērk biļeti. Atvainojiet - pašvaldība neko nemaksā! Iedzīvotāji samaksā, daļēji pērkot biļeti un daļēji ar saviem samaksājumiem nodokļiem.

G. Rozenberga: -Ja mēs atsakāmies no kultūras pasākumiem, ko par simbolisku samaksu organizē pašvaldība, kas paliek iedzīvotājiem?

E. Staltmane: -Jāsaprot mērķi. Pašvaldība nemaz nevar atļauties profesionālus māksliniekus, padomāji, cik tas maksā, bet kaut minimālu, pieklājīgu kultūras dzīvi iedzīvotājiem varam piedāvāt.

V. Zīpa: -Nav runa, ka mūsu cilvēkiem nebūs kultūras pasākumu, festivālu un koncertu, bet ir runa par telpu īri privātiem pasākumiem, interesēm un biznesu. Ja runājam par privātiem pasākumiem, tad uzskatu, ka likumdošanā jāieraksta skaidras robežas, vai, piemēram, bērnu mielastu, kāzu svinības drīkst rīkot pašvaldībai piederošās telpās vai ne.

G. Rozenberga: -Bet ja tam lauku cilvēkam nav, kur rīkot kāzas vai bērnu mielastu, nav tādu vietējo uzņēmēju, kuri varētu piedāvāt zāli, pie kā tad lai viņš vērsas?

V. Zīpa: -Man vēlreiz jāuzsver, ka mēs - vēsturiskā Cēsu rajona uzņēmēji - esam ģeogrāfiski izdevīgā vietā, jo Rīga nav tālu, klientu pietiek, mēs ļaunprātīgu konkurenci neizjūtam, bet jāraugās plašāk. Acīmredzot kaut kur citur šādi pārkāpumi ir.

A.Šteins: -Kā piemēru varu minēt Dagdu ar 3000 iedzīvotājiem, kur viesojos pagājušajā vasarā. Bukletā norādīts divas ēstuve, dabā nebija nevienas. Tad jā-saka, ka pašvaldības ēkas ir vienīgais glābiņš tā paša bērnu mielasta gadījumā. Un tas ir spilgts piemērs tam, ka, ja tūrisma plūsmas nav, viss beidzas, arī uzņēmējdarbība. Ja mēs ar likumu noteiksim, ka pašvaldība šādiem pasākumiem nedrīkstēs īrēt telpas, tad pieļauju, ka šādā vietā kā Dagda radīsies lielas problēmas. Jo privātais tādā vietā pakalpojumu nepiedāvās, nevarēs nosegt fiksētās izmaksas ar dažām bērēm gadā.

G. Rozenberga: -Tad kam man tāda pašvaldība, ja tā nevar nodrošināt manas vajadzības? No-

VIVIĀNA ZIPA:
- Rodas jautājums, vai bēres, kāzas un citi privātie pasākumi jā-rīko pašvaldībai piederošās telpās? Uzskatu, ka pilnīgi noteikti nē!

AINĀRS ŠTEINS:
- Nesaprotu, kāpēc "Lauku ceļotājs" tik ļoti baidās no godīgas konkurences. Man ir sajūta, ka pašlaik tiek kaut kas lobēts.

GUNTA ROZENBERGA:
- Ja mēs atsakāmies no kultūras pasākumiem, ko par simbolisku samaksu organizē pašvaldība, kas paliek iedzīvotājiem?

EVA STALTMANE:
- Pašvaldība ar pasākumiem nekad nepelna, bet tos atbalsta, ja redz, ka tas dos impulsu vietējiem iedzīvotājiem.

dokļus taču maksājam. Es domāju, ja tiks ierobežotas pašvaldību iespējas izīrēt telpas privātiem pasākumiem, pašvaldības nedrīkstēs rīkot izklaides pasākumus saviem iedzīvotājiem, sabiedrības neapmierinātība būs ļoti liela.

A. Šteins: -Ja pašvaldība redz kādu tirgus nepilnību, tā varētu domāt, kā to aizpildīt. □

Lappusi sagatavoja **MONIKA SPROĢE**
Foto: **MARTA MARTINSONE-KAŠA**

Publikācijas sagatavotas ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā "Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma" atbalstīts projekts nr. Nr.2/MEDIA/18/013

Valsts reģionālās attīstības aģentūra